

Veșnicie

Necorupb

Statui rămase-n neuitare
cu ochii rezemați pe cer
citesc poeme milenare
aduse de un dor stingher.
Din ritmurile lor celeste,
cu rime faste pe contur,
adună magică poveste
în ochii din granitul dur.

Se rupe vraja nevăzută
din rima unui vers rănit,
un geniu urcă în vultură
pe brâul magic din zenit.
Lumină sacră se adună
pe chipul său netulburat,
ajung statuile-mpreună
să țină de pe socluri sfat.

Din amintirile umbrite
setează visuri de amor,
cu neuitate dulci ispite
dintr-un trecut amăgitor.
O lună plină se ridică
lângă pădurea de stejar,
statuile-n rotonda mică
din poezii își fac altar.